

Preek van 16 juli 2017 **Steven Barberien**
ZITTEND AAN DE OEVER

Ik zie Hem daar al zitten, Jezus, aan de oever van het meer. In het mulle zand met opge-trokken knieën, zijn armen eromheen, zijn kin daarop rustend, kijkend naar het water waar de vissers bezig zijn... Een moment van verstillings en rust, dat ieder mens deugd doet. Maar het is voor Jezus van korte duur, want er komt heel veel volk om Hem heen staan en zitten.

In een boot gestapt, begint Hij weer de mensen iets bij te brengen van zijn liefdevolle en blijde boodschap... Maar Hij beseft dat veel van zijn woorden vervliegen, in dovemansoren vallen of - zoals Hijzelf zegt: op ongeschikte grond, waar geen kans op vrucht is.

Misschien zat Hij dáár wel aan te denken toen Hij aan de oever van het meer zat, turend over het water heen... Zou het Hem wel lukken de mensen wijzer te maken? Hun hart te raken met de liefde voor God die Hij in zich heeft?

Wellicht zou Hij er goed aan gedaan hebben al die mensen eens te vragen daar ook eens te gaan zitten, aan de waterkant, in stilte, en dan na te denken over wat ze van Hem hebben gehoord. Om zich de vraag te stellen: "En ik? Hoe vallen Zijn woorden in mijn leven? Dragen ze vrucht, omdat ze in goede aarde vallen?"

Wat denkt u nu? "t Zou ook goed zijn voor ons hier en nu?" Ik denk namelijk van wel. We mogen wel eens stilstaan bij de vraag of wij doordrenkt zijn van de woorden van Jezus. Zijn woorden dienen immers om ons leven richting en betekenis te geven... Om het tot bloei, tot vruchtbaarheid te brengen.

Even zitten, even stil worden, even staren in de verte... en zien..., zien hoe jij jouw leven als akker ter beschikking stelt van Jezus om zijn woord daarin te zaaien en te laten groeien. Zo'n bezinningsmoment of zo'n zondagsmoment is toch zalig!

We zouden dat meer moeten doen, maar we zouden vooral anderen moeten uitnodigen dat ook eens te proberen! Want wie Jezus' woord serieus neemt, die weet dat Hij meer verlangt dan alleen ontvankelijk te zijn! Jezus verlangt dat ook wij gaan zaaien, kwistig en in overvloed...

En van tijd tot tijd aan de oever van ons leven gaan zitten en het overzien en dankbaar zien waar er nog iets te vangen is..., waar Jezus het net heeft uitgegooid...